

Here the state stimulates the development of electronic economic activity or its other kinds using ICT.

One of the main regulations in the field of information security is the Law of Ukraine "On information". It outlines the key ways to achieve the state of absence of threats and dangers to information space at the macro level (the state) and micro level (enterprises, institutions and organizations).

That is, in the economy there is a risk of uncontrolled development of information technologies and excessive accumulation of knowledge and their inadequate use according to existing conditions. Thus, the basis of the development of information and information economy should be providing information security. The latter should focused on both on adequate use of information for the economic growth of societies and an adequate regulation of information development, particularly in those areas that can pose a threat to society (energetic, environmental, spiritual, cultural).

At the same time, referring to the information economy we should pay attention to its dynamics and pace of development. Success comes to that person who not only gets good results, but also continuously focuses on improvement of tools and technologies to achieve such results.

We should make two interim conclusions here:

1. Objective understanding of the present and future prospects cannot be achieved only by professional knowledge, there is a need for greater knowledge of social, economic and political processes, analysis of their effects that occur in society and the world.

2. The current economy is impossible to stabilize in general, it must transform constantly depending on how deep is our knowledge.

The main role in the information economy performs difference, a new idea, which carries a potential value regardless of whether it is a product itself or it will be used to create more goods. In other words, a new cost is formed of the differences of information potential of entities.

УДК 349.42: 346.1 (043.2)

Бортник Н. П., д.ю.н., професор,
Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів, Україна

Войновська А. В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВИЙ СТАТУС ГРОМАДЯНИНА ЯК СУБ'ЄКТА АГРАРНИХ ВІДНОСИН

Правовий статус - це правове положення фізичної або ж юридичної особи, яке визначається обсягом прав, обов'язків і законних інтересів, гарантованих державою і охоронюваних законом за суб'єктами

суспільних відносин, в тому числі й аграрних. Отже: правовий статус сільськогосподарського працівника - це правове положення фізичної або ж юридичної правосуб'єктної особи, зайнятої в сільськогосподарському виробництві, яка має системно впорядковану сукупність реальних прав, обов'язків та інтересів, закріплених у чинному законодавстві, гарантованих державою і особистою відповідальністю працівника перед законом, суспільством і трудовим колективом.

Відносини, врегульовані нормами аграрного права, можуть вступати як окремі працівники (фізичні особи), так і колективні утворення (юридичні особи) всіх форм власності і господарювання за умови, що вони мають такі ознаки, передбачені законом, як суб'єктивні права і юридичні обов'язки. Ці суб'єкти за законом наділені правоздатністю і дієздатністю, а також спеціальними властивостями, юридично закріпленими базовим положенням (правовим статусом), що дає їм можливість брати участь у конкретних правовідносинах, серед яких одними з найважливіших є відносини у сфері праці. Основні права, свободи і інтереси громадян України знайшли своє відображення в Конституції України. В Основному законі України знайшло закріплення гарантоване право власності на землю, яке набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою у відповідності з законом. Таким чином, сільськогосподарські виробники вперше в українському конституційному будівництві набули право приватної власності на землю (ст. 14).

Звичайно, в нинішніх умовах не всі ці права можуть бути реалізовані однаковою мірою громадянами України, в тому числі і сільськогосподарськими працівниками. Відсутність необхідної кількості бюджетних коштів і падіння виробництва звужує можливості по належному забезпеченню прав людини у сфері працевлаштування, організації відпочинку, соціального захисту, будівництва житла, наукових досліджень, охорони здоров'я тощо.

Конституційні права і свободи громадян здійснюються в нерозривній єдності з їх обов'язками. Згідно зі ст. 67 Конституції України кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом, а відповідно до ст. 68 Основного Закону кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Закріплені в Конституції права та обов'язки громадян знаходять подальше відображення, розвиток і конкретизацію в трудовому, господарському, цивільному, земельному, адміністративному та іншому галузевому законодавстві.

Так, трудовим законодавством усім сільськогосподарським працівникам гарантується: право на вільний вибір виду діяльності, певна тривалість робочого часу і відпочинку; належні умови і охорона праці; на

забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом. Кодексом законів про працю України передбачені і обов'язки: виконання установлених норм виробітку, дотримання правил санітарії та безпеки праці, правил внутрішнього трудового розпорядку і т. ін.

Земельним кодексом та цивільним законодавством конкретизуються правові гарантії приватної власності на землю та майно громадян.

Подальшу деталізацію і розвиток права, обов'язки та законні інтереси, які становлять правовий статус сільськогосподарських працівників, знаходять у локальних правових актах. Так, сільськогосподарські товаровиробники розробляють і приймають свої статuti, правила внутрішнього трудового розпорядку, положення про нормування та оплату праці, укладають колективні договори та ін. Це дозволяє врахувати і нормативно закріпити особливості і специфіку умов праці механізаторів, працівників тваринництва і рослинництва, спеціалістів сільського господарства, керівників сільськогосподарських підприємств, їх виробничих та інших підрозділів, а також інших посадових осіб.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141 (редакція від 30.09.2016). [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>

2. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV (із змінами та допов.) // Відомості Верховної Ради України, 2003, № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/436-15>

3. Земельний кодекс України від 25.10.2001 № 132/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 3-4. – Ст. 27 (редакція від 04.08.2016). [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>

4. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV // ВВР. – 2003. – №№ 40-44. – Ст. 356 (із змінами) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>